

farní sbor ČCE **U Salvátora**

květen 2016

LIST SVATODUŠNÍ

*Vložím do vás svého ducha a oživnete.
Dám vám odpočínutí ve vaší zemi.
I poznáte, že já Hospodin jsem to vyhlásil i vykonal,
je výrok Hospodinův.
Ezechiel 37,14*

Proto prorokuj naději!

Spočinula na mně ruka Hospodinova. Hospodin mě svým duchem vyvedl a postavil doprostřed pláně, na níž bylo plno kostí, a provedl mě kolem nich. A hle, na té pláni bylo velice mnoho kostí a byly velice suché. I otázel se mne: "Lidský synu, mohou tyto kosti ožít?" Odpověděl jsem: "Panovníku Hospodine, ty to víš." Tu mi řekl: "Prorokuj nad těmi kostmi a řekni jim: "Slyšte, suché kosti, Hospodinovo slovo!

Toto praví Panovník Hospodin těmto kostem: Hle, já do vás uvedu ducha a oživnete. Dám na vás slachy, pokryji vás svalstvem, potáhnu vás kůží a vložím do vás ducha a oživnete. I poznáte, že já jsem Hospodin."

Ezechiel 37,1-6

Dnes, kdy nám televize a fotografie, ale i jen čtení novin a časopisů přibližují a zveřejňují zlobu a nenávist po celé naší planetě, nemusíme si taková údolí ani představovat. Jsme jejich svědkové, jsme tedy vedeni k odpovědnosti vzít na sebe roli zvěstujícího proroka. Suchých kostí, kostí lidí pobitých ze sobectví a nenávisti je stále víc a nové generace lidí nedovedou s tímto způsobem mezilidských vztahů přestat. K Ezechielovu údolí přibyla další a další, snad jen nepochovaných zavražděných je od těch dob víc. A nejen svět je plný suchosti kostí, ale i naše životy zakoušejí tuto suchost. Máme chuť hledat řešení někde zvnějšku.

Ale prorok nemá vzbudit nové bojovníky, nové lepší a statečnější lidi, jak si je rádi představujeme. Má oživit ty pobité. Ty, kteří si již své prožili a vzdali svá doufání a naděje.

Stejně, jako Bůh slyšel stížnosti zbytku zbídačelých Izraelců: "Naše kosti uschly, zanikla naše naděje, jsme ztraceni." slyšíme i my ve svém okolí, mezi těmi, kteří ještě mají vztah k životu ve víře, na nemožnost plného, řeknu to obyčejně, šťastného a spokojeného života. "Všechno je proti nám, samá nemravnost, závist a pomluvy, my už nemáme naději, křesťanství hyne, jsme ztraceni ..."

"Proto, prorokuj!" slyší Ezechiel. Proto jsme zde, chodíme do kostela a zápasíme o každý nový den a každé setkání s bližním, o každý rozhovor. Bůh si nás zde zachoval, abychom vydali svědectví o jeho moci, o životě, který dává i tam, kde je již naděje mrtvá.

Lýdie Mamulová, farářka

Srdečně zveme na

SVATODUŠNÍ BOHOSLUŽBY

**s vysluhováním svaté Večeře Páně
v neděli 15. května 2016 v 9.30 hodin.**

**Odpoledne v 14.30 hodin se bude konat
setkání starších a méně pohyblivých kolem stolu.
Je spojeno s Večeří Páně, s rozhovorem a malým občerstvením.**

Milé sestry a milí bratři, nabízíme vám podstatnou část z kázání bratra faráře *Miloše Rejchta*, které přednesl při ukládání urny bratra faráře *Jana Šimsy v Prosetín 24. dubna 2016*.

Zasévá se tělo přirozené, vstává tělo duchovní.

1K 15,44a

V Kristově vzkříšení máme zdroj radosti a útěchy vždycky, v dubnu i květnu, a nejen do svatodušních svátků, ale i po nich, když kveteme i když uvadáme.

Synové Jákobovi ve vzkříšení z mrtvých nevěřili. Představa, že po smrti, až přijde ten den, den Hospodinův, Bůh vzkřísí své věrné, dá jejich kostem povstat, se rodila v potomcích Izraele-Jákoba pomalu. V Ježíšově době ji saduceové odmítali, Ježíš však ji sdílel spolu s farizeji. Jejím horlivým zastáncem byl i farizej Saul z Tarsu, tedy apoštol Pavel. Byla to tehdy nová, smělá představa a je nová a smělá dodnes. Možná působí dnes ještě troufaleji než dřív, kdy se celé tělo odevzdávalo zemi. Když po člověku, kterého jsme měli rádi a tolik jsme toho spolu prožili, ani ty kosti nezůstanou, jen pár hrstí popela bez DNA, popela zaměnitelného s jiným, těžko si představit, že by tohle mohlo zase nějak obživnout. O zmrtevýchvstání sice čteme v bibli a také o něm kážeme, ale přímou zkušenost s ním nemáme. Nemůžeme víru ve vzkříšení opřít o žádný důkaz ani přímé svědectví, zatímco urna s popelem jasně dokládá, že jsi prach a v prach se navrátíš.

A přece směle zpíváme a budeme i dnes zpívat „Bud' tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal, smrt již nemá práva, vítěz tys a král“. Je to píseň taková triumfální, až triumfalistická, ale je to píseň výstižná. Je v ní i pokora, která nám při vyrovnávání s faktem smrti sluší nejvíc. Všimněme si, kdo je v té písni vítěz. Nejsme to my, nás ten nepřítel nejposlednější vždycky udolá. Vítězem nad smrtí, zatím jediným, je Kristus. Vítězem se stává, kdo zde trpěl s ním, tak to

tam stojí, ale tady by se více hodil budoucí čas: vítězem se stane, kdo Krista věrně následoval, až s ním i trpěl. Berme to tak, že nám byl dán příslib - nic více a nic méně než příslib - konečného vítězství s Kristem.

Zatím nad námi smrt vítězí pravidelně, byť protiprávně, neboť už práva nemá. To nám ovšemže vadí, že smrt s námi takhle zachází, se smrtí smířit nelze se. U pocitu prohry a neúspěšného vzdoru ale zůstat nechceme a nemusíme: však „Slavné Kristovo vzkříšení, pamatujme všichni věrní, v něm je radost, utěšení“. Pro nás pomíjivé, smrtelné, postižené všelijakou protiprávností, je tu radost a utěšení, tak jich náležitě užívejme, dokud to jde, dokud dýcháme a srdce nám bije. Co bude s námi potom, až se stánky našeho pozemského přebývání zboří a splynou s prachem země, tím se zabývejme spíše okrajově, jen někdy, když je k tomu vhodná příležitost, např. dnes. Především a vlastně bez přestávky se zabývejme tím, co máme konat, jak žít, myslet a vnímat, v co doufat, než se naše pozemské stavení rozpadne.

Však Kristus vstal, nehleďte ho mezi mrtvými. Mezi vámi živými ho hleďte. Co on kázal a konal pro lidi, to smrt nezmařila. Proto svého Pána netoliko oslavujte, ale žijte, jak on vás to učil a jak to předvedl. S Kristem už teď povstáváme k novému životu, tak jako Lazaři, jako dcery Jairovy, jako suché kosti z údolí podle Ezechiele. Povstáváme a zvedáme se z pocitů marnosti, zbytečnosti, proher a zklamaných nadějí. Však kdo věří v Krista, „byť pak i umřel, živ bude“, tak to Pán Ježíš zaslíbil a tak tomu věříme. Ted' a tady živ bude „Byť pak i umřel!“ to je až jakási krajní možnost, eventualita, která ještě nenastala, byť bratru a příteli Janu Šimsovi už nastala. Dějištěm vzkříšení je náš každodenní život. A tak „Zmužile sobě činite, a posilní Bůh srdce vašeho, všichni, kteříž naději máte v Hospodinu.“ A posilou srdce, je i zjištění, že lesové a hájové se zelenají, hrdlička se ozývá a včelky tolik bzučely a všecko, všecičko kvetlo.

Teprve pak, až přijmeme vzkříšení jako výzvu pro své každodenní žití, dovolme si jako přídavek otázku: co bude potom, až k našemu jménu připiše kdosi slovo „exitus“.

Věříme, my helvíti, že věřící se ubírají po tělesné smrti přímo ke Kristu. To, co ukládáme do hrobu nebo do urny, s nimi má málo společného, jsou to

pouhé jejich ostatky. Oni už jsou jinde, a je tam o ně dobře postaráno, neboť jsou u Pána. Tam čekají na konečný Kristův soud nad živými i mrtvými, na celosvětové těla z mrtvých vzkříšení a život věčný.

A až se dočkají, do jakého těla budou, budeme vzkříšeni? Do těla zdevastovaného dlouhodobou nemocí a stářím, či do nějakého pěkného, zdravého, tak asi třicetiletého těla, jak si to představoval Aurelius Augustin?

O tom konfese našich předků neříkají nic a rovněž apoštol Pavel doporučuje (1K 15) raději si nic moc nepředstavovat a pokorně se svěřit Boží tvořivosti. Říká: „To, co zaséváš, nebude oživeno, jestliže neumře. A co zaséváš, není tělo, které vzejde, nýbrž holé zrno, ať už pšenice nebo nějaké jiné rostliny. Bůh však mu dává tělo, jak sám určil, každému semeni jeho zvláštní tělo.“

Píše apoštol trochu složitě, ale dá se tomu rozumět prostě: zasejete-li pšeničné zrno, máte dobrou naději, že vám pokvete pšenice. Tělo semínka se ovšem musí v zemi ujmout, vyklíčit, vstřebat se, jakoby zemřít. Tak to pozorujeme v přírodě napořád: zrna a semínka umírají, aby povstal nový tvar, nový květ, vyrostl nový strom. Je to běžné, „normální“, - a přece je to povstání nových těl, nových tvarů, nových tvorů, jak ho prožíváme zvláště na jaře, vždy znovu nádherně až zázrak. A není jedno tělo jako druhé, nýbrž jiné tělo mají lidé, jiné zvířata, jiné ptáci, jiné ryby. A jsou tělesa nebeská a tělesa pozemská, ale jiná je sláva nebeských a jiná pozemských. Jiná je záře slunce a jiná měsíce, a ještě jiná je záře hvězd, neboť hvězda od hvězdy se liší září.

Bůh tvoří svět nádherně rozmanitý, sám apoštol nad tou pestrostí žasne, až jako by v tom úžasu na chvíli ztratil nit svých úvah. Přece jen se ale k otázce, jak že vstanou mrtví a v jakém těle přijdou, zase vrací. Zklame ale všechny, kdo čekali popis, jak ta zmrtevýchvstalá těla budou vypadat. Apoštol nic nepopisuje, nic nevykresluje, on jenom potřebuje vyjádřit své niterné přesvědčení, že naše pomíjivé tělo je také takovým semínkem, které musí zemřít. Proto musí zemřít, aby z něho mohlo vzejít tělo duchovní, nepomíjitelné, tělo nám dnes nepředstavitelné, s nímž žádnou zkušenost nemáme. Přitom ale to slavné a nádherné duchovní tělo není nějaká nová odrůda, vyšlechtěná kdesi mimo nás a nezávisle na nás. Je to původně totéž zrno, které bylo zaseto a vstřebalo

se. Jakého druhu a jak kvalitní to osivo bylo, než se v zemi zdánlivě ztratilo, na tom záleží velice, vzkazuje nám apoštol. Pšenice vyroste z pšeničného zrna, ze semínek plevelu plevel. Záleží velice na tom, jakým sami jsme osivem, na to totiž na rozdíl od rostlinného osiva máme podstatný vliv, však je v našich možnostech zušlechtovat či kazit své vlastní já. Co jsme a jak jsme, jak žijeme dnes, co zaséváme, jak tím vším působíme na své okolí, to vše má přímou souvislost s tím, co budeme zítra.

Samozejmě, že představa zasévání přirozeného těla a úrody těla duchovního, to všechno je jen nedokonalý lidský, byť apoštolský pokus o vyjádření něčeho, co oko ještě nevidělo, ucho neslyšelo a na srdce lidské nevstoupilo. Přesto si ho přivlastněme, přijměme ho jako užitečné nasměrování naší nevědomost o tom, co bude po smrti, k doufanlivému očekávání na Boha stvořitele a vykupitele. Však on Ježíše vzkřísil z mrtvých jako prvního z těch, kteří zesnuli a které jednou také vzkřísí.

V tom je ten nejlepší základ naší naděje proti smrti, základ naděje i pro mrtvé. Už nemusíme jako synové Jákobovi pro naše zesnulé obřadně kvílet a prodlužovat balzamováním trvanlivost jejich ostatků. Však tělo nejsou jenom tkáně, tělo je i to, a hlavně to, co a jak jsme žili, pokud jsme byli v těle. A hlavně pak, naše budoucí duchovní tělo je to, co o každém z nás, o každé jednotlivé duši, o každém jejím hnutí a dchnutí je zapsáno v paměti našeho laskavého Pána. Tam jsou uloženy všechny naše osobní údaje, naše DNA, naše slova, činy, city, pochybnosti i víra, úzkosti i naděje. Až přijde jeho den, Bůh stvořitel a vykupitel dá povstat tomuto duchovnímu tělu a oslaví jej. Takže stojí za to nepoddat se skleslosti, podle příkladu Kristova a v jeho duchu a také podle příkladu jeho věrných svědků - nevzdávat úsilí o plný život ve víře, lásce a naději tady a teď, být malým zrnkem hojné budoucí sklizně. Zasévá se tělo přirozené, vstává tělo duchovní. Co je zaseto jako pomíjitelné, vstává jako nepomíjitelné. Co je zaseto v poníženosti, vstává v slávě. Co je zaseto v slabosti, vstává v moci. Amen.

Srdečně zveme k setkáním a bohoslužbám v našem kostele **U Salvátora**:

BOHOSLUŽBY

- 8.5. 9.30 Jan Mamula
15.5. 9.30 Svatodušní neděle s Večeří Páně – Lýdie Mamulová
14.30 Setkání seniorů s Večeří Páně – Lýdie Mamulová
22.5. 9.30 Jan Mamula
29.5. 9.30 Dalibor Antalík – kandidát na 2. faráře našeho sboru
5.6. 9.30 Lýdie Mamulová
12.6. 9.30 Martin Sabo
19.6. 9.30 Lýdie Mamulová
26.6. 9.30 Tomáš Cejp

NEJBLIŽŠÍ AKCE

- 25.5. 19.00 Ekklésia s novozákoníkem prof. Petrem Pokorným
10.6. **NOC KOSTELŮ** od 18.30 do 22.00

V TÝDNU

DĚTI - biblická hodina - Po 15:30; **KAVÁRNIČKA** - Út 15:00;
PRÁCE S BIBLÍ pro dospělé - Út 18:30; **VARHANNÍ PODVEČERY** -
- 1. St v měsíci 17:30; **STARŠOVSTVO** - 2. St v měsíci 18:00;
EKKLÉSIA s hostem - předem ohlášená St 19:00; **Křesťanská služba** - 1. Čt v měsíci 15:30; **Učitelé nedělní školy** - 2. Čt v měsíci 18:00;
Pěvecký sbor (zkouška) - Čt 19:00 v knihovně

KONTAKT

kancelář: 222 313 884 – salvator@evangnet.cz; farářka L. Mamulová: 603 525 431; lydiem@atlas.cz; kurátor P. Janeček: 603 260 173; janecek7@seznam.cz; J. Knoppová, sborová sestra a pokladnice: 731 173 925; H. Voverková, koordinátorka pronájmů kostela: 731 620 239

Návštěvní hodiny v kostele: úterý od 9:00 do 12:00 a čtvrtek od 16:00 do 19:00. Návštěvu do rodiny nebo do nemocnice můžete domluvit v kanceláři nebo s farářkou sboru telefonicky či osobně po bohoslužbách.

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Praze 1 - Staré město

Praha 1, Salvátorská 1045/1, 110 00 Praha 1, IČ: 45701814

Určeno pro vnitřní potřebu, neprodejné. Technická redakce a sazba v programu SCRIBUS opensource JaM.

Barevnou PDF verzi najdete na: <http://salvator.evangnet.cz>

